

Arrest

nr. 135 743 van 22 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2014 waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid van het beroep.

1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep omdat verzoeker onderworpen is aan een inreisverbod waardoor hij zich niet op het grondgebied mag bevinden.

2. In artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt uitdrukkelijk bepaald dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 slechts voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie

van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*). Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969). Het vereiste dat het belang wettig moet zijn betekent dat de verzoeker met de nietigverklaring een voordeel nastreeft dat hij, gelet op de toepasselijke rechtsregels, wettig kan verkrijgen (RvS 8 april 2011, nr. 212 579).

3. Blijkens het administratief dossier trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 10 september 2012 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). De duur van het inreisverbod waarmee deze beslissing tot verwijdering gepaard ging, werd op grond van artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet op 5 jaar gebracht. Krachtens artikel 74/11, §3, eerste lid, trad dit inreisverbod in werking op 28 oktober 2012, wanneer het aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Overeenkomstig artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet dient een inreisverbod te worden begrepen als “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)*”. Verzoeker vroeg 14 januari 2014 om op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ondanks het inreisverbod waaraan hij onderworpen is, waardoor de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de Minister) zijn aanvraag ‘zonder voorwerp’ verklaarde.

4. Verzoeker toont niet aan dat tegen het inreisverbod van 10 september 2012 een rechtsmiddel werd aangewend, waardoor het zou zijn vernietigd, geschorst, opgeheven of opgeschort. Ter terechtzitting betwist de raadvrouw van verzoeker niet dat het inreisverbod in de huidige stand der dingen geldt tot 28 oktober 2017, waardoor de vraag rijst of verzoeker in het kader van onderhavig beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de Minister blijk geeft van een wettig belang.

5. De Raad wijst op artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een inreisverbod niet kan “*ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4*” en merkt op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet valt onder deze verzoeken om internationale bescherming. Het inreisverbod vormt voor verzoeker wel degelijk een beletsel voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging en a fortiori voor het verkrijgen van het nagestreefde voordeel bij zijn huidige beroep tot nietigverklaring. Volgens de raadvrouw van verzoeker zou een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ook een uitzondering vormen, net zoals de in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde verzoeken om internationale bescherming, maar zij blijft in gebreke de wetsbepaling aan te duiden waaruit dit zou blijken. Het inreisverbod primeert boven de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat het beoogde resultaat van onderhavige vordering hoe dan ook niet legitiem kan zijn. De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep is gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste wettig belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

F. TAMBORIJN